

Пробуждане.

(Пролѣтна приказка).

I. Врабчето и снѣжната фигура.

Изъ подъ облакъ се показало пролѣтното слѣнчице, усмихнало се и докарало радостъ по цѣлата земя. Снѣгътъ бързо почналъ да се топи и на едри сълзи капѣлъ отъ клончетата на отрупанитѣ прѣзъ зимата съ снѣгъ дървета.

— Ахъ, бѣдната азъ, проговорила зимата. Вижда се, че врѣме е да си заминавамъ отъ тука. Ще трѣбва да почна да си прѣгатвямъ нѣщата за далеченъ пѣтъ.

Че зимата си отива, най-напрѣдъ узнало за това *врабчето*. Цѣла зима то е гладувало и мръзнало. Колко неволи и горчила е патило то прѣзъ зимата. А сега слава Богу!...

— Чикъ-чириликъ, чирвъ-чирикъ! Ура! Настѣпва топла и красива пролѣтъ..... зацвѣрчало врабчето високо и полетѣло кждѣто му очи виждали.

А на кжщнитѣ покриви и по клонкитѣ седѣли другитѣ врабци, грѣяли се на слѣнце и сжщо чуруликали.

— Чирвъ-чирикъ, чириликъ-чикъ-чикъ!.... Бѣгай, иди си, зимо студена! Иде вече пролѣтъ мила, засмѣна. Чириликъ-живъ-живъ!...

Нашето врабче прѣлетѣло надъ тѣхъ и имъ заговорило:

— Ура! Настана пробуждане. Ставайте, ди-гайте се храбри орляци! Зимата си отива. Елате да я избутаме!